

Publicerad 2006-04-11 20:36 av HG

Hunden och råttan

Då. Vi byggde burar av läkt och ribbor,
spände gammalt hönsnät vi drog fram
ur nässlorna bakom maskinhallen.
Spikade och spände
på den spruckna betongen
framför mjölkaren.
Bara schäfern till sällskap.

Männen såg oss inte när de gick i sin gärning
med de gula ansiktena skuggade
av Jordbrukarbankens mössa med celluloidskärm.
Åkes armband med taggar, en miniatyr
av schäferns svarta halsband. Herre och hund.
Kvinnorna i blommiga kjolar, och fötterna i raggsoror
och utslitna gummistövlar, klippta till tofflor,
såg oss som mödrar ser söner.
De vuxna fanns
som husen och maskinerna fanns.
Åkes röda hår mot den dammgröna huven
på hans BM Krabat,
fanns någonstans en meter över våra huvuden,
böjda i vår syssla,

På kvällarna spikade vi.
Stambanan andades ut efter varje tåg
och igelkottarna satt som klumpar av mossa
framför mjölkfaten.
Söndagsporslin när Åkes far köpte gården.

Burarna var fällor.
En morgon hukade en brunrätta bakom gallret.
Vi satt på huk som den, med värkande knän runt buren.
Jag hade dykt i morgonen,
förbi färgtrycken av Oscar II
och \"människans åldrar\".
Vi var kungar där, utan ålder,
i den ljusa morgonen
som skulle lova mer än vi kunde ta mot.

För oss var morgonen bara en fortsättning.
Vi såg inte människorna försörja sig;
såg inte speceribussen,
eller brevbärarens skärmmössa,
med posthornet, grönt av ärg.

Råttan mätte utrymmet med kantiga
rörelser. Språngvis rann den
längs de fuktiga ribborna.
Ögonen som kvisthåll.
Den satt ibland och tvinnade morrhåren,
som den funderade
lika skarpt som vi, med huvudena tätt ihop.
Syrlig doft av sommarförkylningens var
ur Ingemars öra.
Vi satt tålīga på huk med händerna
som nya, oanvända verktyg mellan knäna.

Tills någon såg oss och stannade vid vår grupp.

På kvällen samlades gubbarna på stallplanen.
Grupper med armarna i kors, stora krumma tummar
svarta av olja och logdamm.
Rutiga skjortor med uppkavlade ärmar,
och bälten av konstläder i blåbyxorna.
De kom alltid i två upplagor,
min barndoms gubbar:
smala, utarbetade hemmansägare,
berg till maskinister och slakteriarbetare.

Schäfern satt bland männen nu,
med sitt hästansikte ännu mera spetsigt.
Hasorna under kroppen som blonda venusberg.
En kåre svart vind över ryggen.
Nu öppnade Åke buren.
Så steg dammet och skratten
upp mot loggavelns vällingklocka,
som inte ringt sedan männen stod i samma grupper
på samma plats och väntade på dagsverken.
Hundens tassar klapprade torrt
och råttan for in under dieseltanken.

Och hunden upp på tanken
ett ögonblick som MOBIL OILs pegas.
Sedan struttade schäfern runt planen,
jonglerade råttan, tröttnade,
la´ sig med huvudet på tassarna.
Runt nosen rött blod och svart olja.

Då. Jag stod trygg där bland männen,
med luggen i höjd med deras underarmar,
med svettiga knäveck
och skrattade och stampade med dem.

Nu. Om jag står i grupp med andra män,
med portföljen i en handboja,
minns jag schäfertikens kast med huvudet
och råttsvansens piska över nosens svarta korn.
Jag rycker till, kastar en blick över axeln,
en blick uppåt, skakar på huvudet
och går vidare i min gärning.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren HG med Poeter.se id #6766 innehar upphovsrätten